

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bjørnson, Bjørnstjerne.; oversat fra Norsk
Bygdemaal.

Titel | Title:

Et farligt Frieri : Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Hillerød : Th. Rosenbergs Bogtrykkeri, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bjørnson.

Et farligt Frieri.

1868.

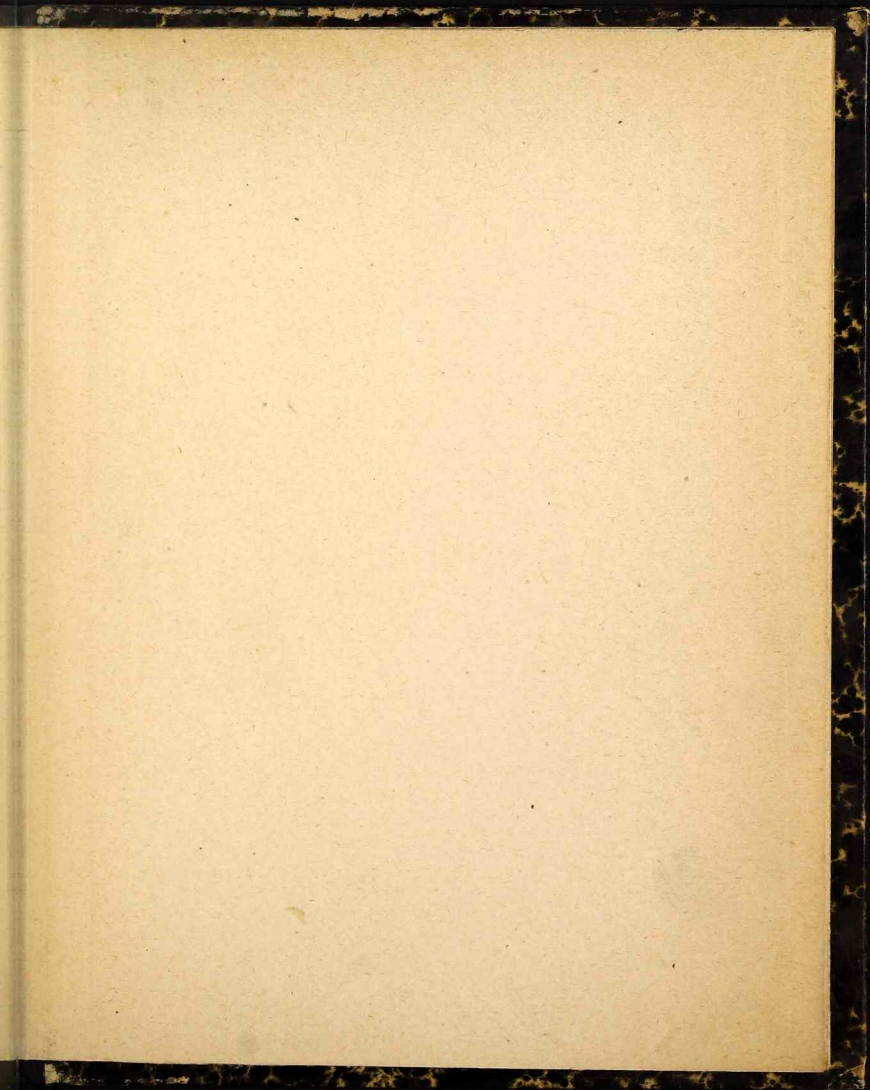
57-94

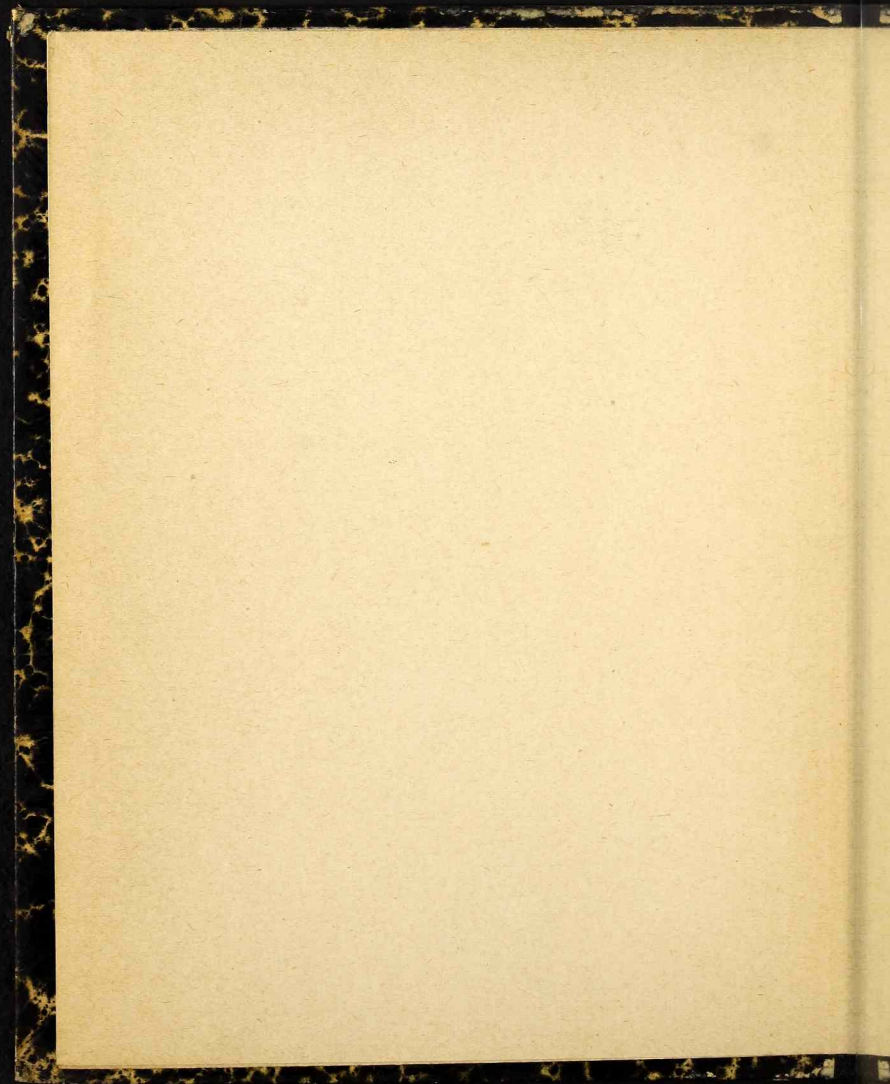
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021591050

Et farligt Frieri.

Fortælling

af

Biørnstjerne Bjørnson.

Overfat

fra

Norst Bygdemaal.

Gillerød.

Lh. Rosenbergs Bogtrykkeri.

1868.

Et latitudo 19

gallat

Scientifica Bibliotheca

1870

17

1870

1870

1870

Der var ikke roligt mere paa Husebhygaard fra den Tid Aslaug blev voksen. Den ene Nat efter den anden var der Slagsmaal imellem Byens bedste Knøse, saa at Husbonden, gamle Knud Husebhy, fandt det raadeligst at beholde Buxerne paa naar han gik tilkøjs og at have en god Virkfestof tilrede ved Hovedgjerdet.

„Er Tøsen bleven min, saa skal ogsaa jeg nok væрге hende,“ sa' han.

Tore Næstvad var kun Husmands søn, men alligevel snakkede de om, at han var den, som oftest besøgte Gaardmandsbatteren paa Husebhygaard. Det holdt gamle Knud aldeles ikke af, paastod derfor at det var ikke sandt, „for han havde aldrig seet ham der.“

Folk lo saa smaat ad den Snak og der hntedes om, at han nok havde kunnet finde Tore, naar han havde søgt ordenligt efter ham oppe paa Aslaugs Kammer istedenfor at tumle og buldre med alle dem, som gik aabenlyst tilværts.

Vaaren kom og Aslaug drog til Sæters med Kvæget. Naar det nu lakkede ad Middag og der blev varmt nede i Dalen, medens Bjældet rakte sig kjøligt op over den trykkende Hede, naar Bjælterne klang og Hyrbehunden gjæde og Aslaug kaldte paa Dyrene og

blæste paa Lur deroppe paa Græsgangen, — saa fik de Længsel dernede, Knøsene som gik paa Marken og arbejdede. Saa snart det blev Tordagsaften, stundte de sig afsted op ad Bjeldet, den Ene hurtigere end den Anden. Men de kom hurtigere ned end op; for deroppe stod der en haandfast Knøs bag Sæterdøren og tog imod hver En som naaede op, idet han buffede begge Ender saadan sammen paa dem, at de nok ikke skulde glemme de Ord, de fik i Tilgift: „Prøv Du paa at komme her en Gang til, saa skal Du faae Mere!“

Efter hvad man saadan kunde skjønne, var der nok blot En i hele Sognet, der førte saadan en Næve, og det maatte nok være ham, Tore Ræsfad. Og alle de rige Gaardmandsønner syntes at det var den forkerte Verden, om den Husmandspjalt skulde være første Hane i Kurven hos Aslaug Huseby.

Da gamle Knud fik Nys om den Sag, var han af samme Mening, og, tænkte han, er der ingen Andre som kan faae Bugt med Fyren, saa faaer vel jeg og mine Sønner prøve paa det Stykke Arbejde. Rigtignok begyndte Knud at blive gammel nu, han var fyldt sine 60 Aar, men ikke desto mindre plejede han gjerne, naar det blev ham for tyst i Stuen, at brydes med sin ældste Søn, idet de tog hinanden ved Hosterne, løstede og svingede, for at see hvem der først maatte kysse Gulvet.

Op til Husebygaards Sæter førte der kun en eneste Vej og den gik lige igjennem Gaarden. Næste Tordagsaften da Tore vilde til Sæters og forsigtigt sneg sig forbi Huset og alt søtte sig lettere tilbens da han havde naaet Vaden — saa sprang der en Karl frem og gik lige løs paa ham. „Hvad vil du mig?“ sagde Tore, og slog ham til Jorden saa det pek i ham. „Det skal Du faae at vide,“ sagde en Anden bag ved og gav Tore et Naffedrag; det

var Broderen til hin. „Her kommer tredje Mand,“ sagde gamle Knud og angreb ham forfra.

Tore blev stærkere i Faren; han var smidig som en Baand og han slog saa det Jued. Han snoede og vred sig; hvor Slaget faldt, der var han ikke mere; men hvor de Andre ikke ventede ham, der lod han dem føle sin Nærværelse. Han bukkede under, men var strax igjen paa Benene; han blev rigtig alvorligt tildænget, men gamle Knud erkjendte tidt bagefter, at han aldrig havde været i Kæft med en skjællere Karl. De standsede ikke forend der flød Blod; men saa sagde Gaardmanden: „Stop!“ og henhastede derhos de Ord: „Kan du næste Lørdagsaften slippe fra Husebhylven og hans Unger, saa skal Løsen være din!“

Tore stavede hjemad saa godt han kunde, og da han var kommen hjem, gif han til Hvile. Slagsmaalet paa Husebhy blev til megen Omtale i Egnen; men snart var man enig om at sige: „Han kunde være bleven derfra.“ Der var dog En, der ikke sagde det, og det var Pigebarnet, Aklung. Hun havde ventet ham med Bængsel hin Lørdagsaften, og da hun nu hørte hvorledes det var gaaet imellem Faderen og ham, satte hun sig ned og græd og sagde til sig selv: „saaer jeg ikke ham, Tore, saa saaer jeg aldrig mere nogen glad Dag i denne Verden.“

Tore blev liggende Søndagen over og om Mandagen søgte han, at det nok var bedst at blive liggende. Tirsdagen kom og den var rigtig straaende. Det havde regnet om Natten; Fjeldet var helt grøntskædt; Binduet stod aabent; Duften af det friske Løv strømmede ind; Kvagflokkerne tonede ned fra Græsgangen paa Fjeldet og der var En deroppe som lod Røsten bølge ud i Rummet . . var det ikke fordi Broderen havde siddet hos, saa var han bristet i Graad.

Onsdagen kom og han laa endnu; men om Torsdagen var Et farligt Geier.

var at friste Vorherre og derfor kunde han ikke vente Hjælp fra ham.

„Blot denne ene Gang“ bad hun, „blot denne ene Gang maa Du hjælpe ham!“ Og hun omfavnede Hunden, som om den kunde være Tore, hvem hun vilde holde fast, og saa rullede hun sig med den henad Grønsbæret og det forekom hende som om Tiden aldrig vilde faae Ende.

Men saa blev det Hunden for meget af det Gode. Den sled sig løs. „Vov, vov!“ gjøede den og viftede med Halen; „vov, vov!“ vendte den sig mod Aslang og satte Forbenene op paa hende; „vov, vov!“ bjæffede den atter ud mod Søllanten, — og der kom en rød Hue frem over Fjeldbrinken, — og Tore laa i hendes Favn.

Der blev han liggende vel et helt Minut, uden at Nogen af dem kunde faae et Ord frem; — og det Sidste de sagde var der ingen Mening i.

Men da gamle Knud Huseby fik Dette at vide, sagde han et Ord, som ikke var meningsløst; han slog i Bordet saa det dundrede i Stuen: „Den Knøs har Mands Hjerte, Tøsen skal være hans!“

